

Talilinta

Tuomi

Kariniemi

wsog

TUOMI
KARINIEMI

Tulilintu

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© TUOMI KARINIEMI JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-45485-5

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

Laudasta törröttävä naula lyödään aina sisään

– JAPANILAINEN SANANLASKU

Toru 徹

Astun sisään eteiseen, jonka katto on matalalla. Paperikaihtimen takaa hohkaava keinovalo luo kellertävän mutta lämpimän tunnelman pieneen asuntoon. Minut vastaanottaa lyhyt, hoikka nainen, joka esittäytyy Torun äidiksi, asettaa sormen huulilleen ja kuiskaa:

– En tiedä onko hän hereillä. Voimme jutella ensin rauhassa kahdestaan.

Äidillä on tumma, kähärä tukka ja eloisuutta vaikka muille jakaa. Hän puhuu hiljaa, sihisee ja huokailee. Matalalla äänellä lausutuista sanoista on vaikea saada selvää. Toivon, että voisimme käydä keskustelun normaalilla äänenpainolla, mutta kun äiti kertoo lisää Torusta, selviää, miksi äiti on tottunut puhumaan kuiskaten.

– Ensin kaikki oli hyvin. Toru kävi koulussa, oli normaali lapsi, sai hyviä numeroita. Pärjäsi kaikin puolin. Kavereitakin oli. Emme huomanneet mitään outoa. Sitten äkkiä hän lakkasi puhumasta, ilman mitään näkyvää syytä.

– Kertoiko hän syytä puhumattomuuteensa?

– Eihän hän puhu enää!

Keittiön pöydällä lepää kukkainen vahakangas. Harmaalle kankaalle asetellut kirsikankukat luovat huoneeseen hauraan ja hempeän tunnelman. Äidin ryppyiset kädet hypistelevät hienostuneiden lehtien ääriiviivoja. Huoneen tuoksukin on puuterisen kodikas.

– Mitä Toru tekee huoneessaan?
– Hän laittaa kerran päivässä yhden kuvan internetin keskustelupalstalle. Se on ainoa tapa, jolla hän viestii. En tietäisi sitäkään, ellei Torun vanha kaveri, jonka äiti on hyvä ystäväni, lähettäisi kuvia minulle. Minä en roiku netissä.

– Millaisia kuvia ne ovat?

– Ihan mitä sattuu, ei niissä ole mitään logiikkaa. Saati yhteinäistä tarinaa.

Äiti hiljenee ja katsoo ulos ikkunasta. Taivas on muuttunut sinisestä harmaaksi.

– Se on pelottavaa. Ne ovat kuvia puista, maisemista, vieraista ihmisistä, eläimistä. Ainoa, mikä niitä yhdistää, on jonkinlainen outo tunnelma, usein surumielinen, välillä hellä, tai ehkä ennemminkin kaihoisa. Sydämeni särkyi, kun katson hänen kuviaan. Niistä välittyy yksinäisyys ja kaipuu. Tuntuu kamalalta, kun joku, jota rakastaa, on niin rikki.

HELSINKI, 2007

Pasi

AAMUKAHVI EHTII kylmetä, kun uppoudun Marcel Maussin kirjaan lahjasta. Tätä luettiin perusopinnoissa, mutta vasta nyt sen viesti alkaa aueta. Kirjassa väitetään, että lahja ei ole ikinä neutraali, koska lahjan saaja jää aina velkaa sen antajalle. Lahja ei ole pelkkä vaihdon väline, sen antaminen ja saaminen sisältää paljon muita merkityksiä. Täytyy todella harkita millaisia lahjoja antaa toiselle. On outoa saada lahjoja ihmisiltä, joita ei tunne. Isän tuttujen antamat ylioppilalahjat eivät tuntuneet kuuluvan minulle. Vieraita naamoja, vieraita paketteja, kiusallista.

Nettisivut aukeavat hitaasti, yhteys tökkii jälleen. Pitäisi päätää, mistä aiheesta teen väitöskirjan. Proffa sanoi, että nyt on aika keskittyä, tarkoittaa katsetta. Jotkut kaverit tutkivat räppikulttuuria tai Suomen romaneja, mutta sellainen ei kiinnosta minua. Haluan kauas, haluan eksyä, seikkailla, ymmärtää jotain täysin vierasta. Afrikka kiehtoo, Länsi-Afrikan hurjat yorubat, igbot, tai kongot. Pohjois-Afrikan lannistumattomat beduiinit. Toisaalta Aasiassa olisi Japani.

Andalucian appelsiinifarmeille en ainakaan palaa. Niitä graduhaastatteluja oli hankala tehdä, puistattaa vieläkin, kun ajattelen sitä. Kuinka Said irvisti minulle, kun käännyin katsomaan häntä takanani. Kuinka Ahmed ei katsonut kertaakaan

silmiini koko tunnin haastattelun aikana. Gradu jäi sisällöltään köykäiseksi, mutta professori ylisti sen teoriaosuutta.

Aurinko paistaa suoraan tietokoneen näytölle. Vaihdan Hesariin. Valintatalosta saa kolme purkkia tonnikalaa kahden hinnalla. Avot. Se on siinä, tomaattimurskaa ja tonnikalaa, makaronia, ja illalla herkutellaan. Käännän lehden sivun ja jään lukemaan artikkelia, joka pistää silmään sivun oikeasta laidasta.

Artikkelin mukaan Japanissa on kymmeniä tuhansia nuoria, jotka linnoittautuvat kotiinsa. Heitä sanotaan *hikikomoreiksi*.

Hikikomorilla viitataan Japanissa sekä sosiaalisesta elämästä täysin vetäytyviin henkilöihin että vetäytymisilmiöön itseensä. Jotkut hikikomorit eivät poistu ollenkaan omasta huoneestaan, vaan vanhemmat ruokkivat heitä pienestä oveen tehdystä luukusta.

Jään katsomaan sanomalehden rakeista kuvaa pojasta, jonka pää on kallistunut hämärässä huoneessa kohti tietokoneen ruutua. Silmälasit ovat pudonneet nenälle, pitkäksi kasvanut tukka valuu kasvoille.

Tiivis nyrkki tarttuu keuhkoihini, salpaa hengityksen, haluaisin halata poikaa. Tunnistan hänen yksinäisyytensä. Surun ja ulkopuolisuuden tunteen, jota ei pysty selittämään. Mitä on tapahtunut? Millaisena maailma näyttäätyy pojalle?

Minun täytyy saada tietää. Miksi ihminen haluaa vapaaehtoisesti sulkea itsensä sosiaalisen eristykseen, muun maailman ulkopuolelle. Tai toisinpäin, mikä mahdollistaa sen, että eristyksessä pystyy elämään.

Tässä se on. Väitöskirjani aihe ovat nämä nuoret ja heidän kohtalonsa.

Maarit

JOS USKOISIN Jumalaan ja laittaisin käteni ristiin, mitä rukouksilisin? Nostan sinapinkeltaisen wc-istuimen, lasken housuni ja kyykkään pytyn yläpuolella, kunnes suihku osuu näytteenottopäähän. Asetan tikun kylpyammeen laidalle ja haen kahvia.

Entsyymit lähtevät nyt vaeltamaan kohti viivoja, jotka sitten paljastavat tilanteen. Jos molemmat siniset viivat ilmestyvät näytölle, se muuttaa elämän kertaheitolla. Tulee epätodellinen olo, voin vain odottaa ja katsoa tapahtumien vyöryä ulkopuolisena. Olen vuoristoradan huipulla ja kohta mennään. Toisaalta en pelkää muutoksia, sillä joskus täytyy heittäytyä elämän vietäväksi ja turha harkinta voi pilata kaiken.

Istun ruokapöytään ja selailen aamun Hesaria. *Osama bin Laden on nähty Afganistanissa*. Jälleen kerran. *Uusi hakukone haastaa Yagoon*. On vaikea keskittyä, ajatukset palautuvat kylpyhuoneessa lepäävään tikkuun.

Vuokrakaksio näyttää vieraalta. Harmaantuneet seinät, halvat laminaattikaapit. Minä ja Pasi Pasilassa, siitä on väännetty vitsiä. On tosiasia, että Pasilassa kämpät ovat halpoja, koska täällä on rumaa ja kolhoa. Opiskelijoina meillä ei ole varaa trendikkäisiin kaupunginosiin eikä remontoituihin asuntoihin. Aion heti tilaisuuden tullen muuttaa pois täältä, mutta ensin täytyy löytää työpaikka.

Vielä viisi minuuttia.

Pasin kirjat tursuavat olohuoneen kirjahyllystä. Kirjoja on joka puolella: lattialla, tuoleilla, ruoka- ja kirjoituspöydillä. Paksuja englanninkielisiä opuksia, jotka on selattu repaleisiksi, Diamond, Douglas, Geertz, Graeber, Mauss. Pinon päältä pistää silmään Levi Strauss ja *Tristes Tropiques*.

Kirjaston kirjojakin seassa, jotkut jo vuoden myöhässä. Miten Pasi jaksaa kerätä niitä aina vaan lisää? Hiirenkorvaisia kirjoja, joiden väleistä pilkottaa neonvärisiä lappuja. Tulee ikävä tilaa ja tyhjiä pintoja.

– Eikö osan voisi viedä vintille?

Pasi katsoo minua kuin ei ymmärtäisi, mistä puhun. On ensimmäinen kerta, kun näen hänen silmissään jotain kovaa ja kylmää.

– Ei, Pasi sanoo. – Jeesus sentään.

Annan olla. Pasi lupaa hyvittää kämppäni *feng shuin* rikkoutumisen tuhannen ja yhden yön tavoilla. Maltan tuskin odottaa.

Pasi tulee kotiin ja laskee nahkaisen salkkunsa kirkkaankeltaisen eteisen lattialle. Joku aiemmista asukkaista taisi haluta aurinkoisen sisääntulon. Pasin kiharainen tukka kaartuu ja liimautuu kiinni ohimoihin. Ulkona on satanut. Hän ei katso minuun päin, vaikka yritän aktiivisesti hakea katsekontaktia.

– Mulla on uutisia, sanon.

Hän riisuu kuraisia kenkiään.

– Hyvä, koska myös mulla on kerrottavaa.

– Mulla on enemmän. Isompia.

Hymyilyttää ja ilo kuplii vatsassa. Pasi nostaa vihdoin päänsä ja katsoo minua.

– Mitä?

– Meitä on kohta kolme.

Pasin ilme jähmettyy ja hän pudistaa päätään.

– Ei, eihän se ole mahdollista. Miten se muka voisi olla?

– Totta kai se on mahdollista. Mehän sovittiin, että jätän pillerit pois kesän jälkeen. Mä en ole syönyt niitä enää heinäkuun jälkeen. Nyt on syyskuu.

Pasi kääntyy ja istuu ruokapöydän ääreen. Olen kattanut astiat illallista varten, asetellut haarukat ja veitset vaivalla ojenukseen. Pasi kyynärpää tönäisee aterimet vinoon.

– Mikä helvetti nyt on vikana? Mehän sovittiin tästä.

– Sovittiinko? Eikö me juteltu, että katsotaan tilanne kesän jälkeen? Mulla on väitöskirjan kohde ja aihekin vielä päättämättä. Just tänään sain kuulla, että voin hakea matka-apurahaa kenttätöihin keväällä. Nyt mulla on idea aiheestakin.

Ei voi olla totta. Olen raskaana, ja Pasi jauhaa väitöskirjastaan.

Vedän harmaat verkkarit tuolin karmilta jalkaani ja sullon hikiset varpaani lenkkareihin. Pasi kyselee mikä nyt on, mutta en vastaa mitään. Ovi läimähtää kiinni niin lujaa, että itsekin pelästyn. Hypin portaita alas kaksi askelmaa kerrallaan. Ihan sama, vaikka kaatuisin ja raskaus menisi kesken, Pasi ei halua tätä lasta kuitenkaan. Asia ratkeaisi itsestään.

Lenkkitosut tarpovat tasaista tahtia lehtien peittämällä asfaltilla. Hennot syksyiset valonsäteet imeytyvät nekin mustaan maahan. Tässäkö tämä nyt oli, miten olen voinut olla niin naiivi ja tyhmä? Tyhmyydestä sakotetaan, kyllä minä sen tiedän. Näen mielessäni Pasin kämpän sohvilla uppoutuneena uuteen kirjaan.

Hänellä ei ole silmiä, korvia, ei sydäntä. Laitan kuulokkeet korviin. *Get it while you can*, Janis laulaa.

Palaan lenkiltä kotiin. Pasi istuu eteisessä odottamassa ja näyttää eksyneeltä nallekarhulta. Silmissä on kyyneliä.

– Maarit, mä olen idiootti.

Pasin halaus on turvallinen, lämmin, avoin. Kädet tuntuvat vahvoilta, kun hän rutistaa minua tiukasti rintaansa vasten. Painan kasvoni hänen kaulansa kuoppaan, joka tuoksuu räiskäleiltä, kanelilta, kotoisalta.

Päätän luottaa siihen, että tästä perheen siemenestä tulee vielä kaunis puu. Se tarvitsee vain aikaa kasvaa ja vahvistua.

Pasi

– **H**IKIKOMORI-ILMIÖ ON loistava väitöskirjan aihe, professori Ahvenainen sanoo. – Ajankohtainen ja mediaseksikäs.

Proffa myhäilee ja nojaa taaksepäin tuolissaan. Hänen silmälasinsa ovat likaiset, pitkä otsatukka valuu kasvoille. Huoneessa haisee vanha viina. Tytöt sanovat, että Ahvenainen ei ota heitä tosissaan. Laitoksen nuoret naiset inhoavat proffan vastaanottoja, koska tämän katse vaeltelee heidän vartaloillaan eikä Ahvenainen kuuntele, mitä heillä on sanottavana.

Minulle proffa on aina ollut avulias. Tosin minunkin seurassani hän rakastaa omaa ääntään.

– Ajankohtaisuus tuo julkisuutta, joka auttaa saamaan tutkimusrahoitusta. Pistät heti matka-apurahaa varten paperit vetämään. Pyydät apua joltain vanhemmalta tutkijalta.

– Pitäisikö mulla olla tutkimussuunnitelma valmiina?

– Ei sillä tässä vaiheessa ole mitään väliä, keksit jonkun työhypoteesin. Rahoittajat tykkäävät soveltavasta tutkimuksesta. Sano vaikka, että teet talousantropologista tutkimusta, jossa mallinnat niiden nuorten paon merkitystä kansantaloudelle. Kyllä aito väitelause nousee sitten haastatteluista.

Proffa kaivaa kaapista kuluneen sanelunauhurin ja pienen muovikassillisen kasettinauhoja. Hän sanoo, ettei tarvitse

niitä enää, koska on juuri saanut uuden multimediapuhelimen.

Kiitän, nousen ja menen kirjastoon. Ristiriitaiset ajatukset pörräävät päässä. Proffa luottaa, että osaan. Toisaalta se imartelee, mutta samalla paineet kasvavat ja hommaan tulee puurtamisen makua. Iloinen uteliaisuus tulevaa kohtaan hälvenee ja tutkimus muuttuu leikistä työksi. Eiliset uutiset pyörivät mielessä.

En ajatellut, että tässä voisi käydä näin. Kondomit jäivät jo kesän lopulla pois. Lähinnä kai siksi, ettei kumpikaan enää pelännyt tartuntoja toiselta. En pelännyt tauteja alussakaan, mutta Maarit stressaa kaikesta, mikä voi mennä pieleen. Olin iloinen, kun kumi ei haitannut rakasteluamme, eikä tullut edes mieleeni, että Maarit ei olisi pitänyt huolta ehkäisystä.

Haluan kyllä lapsia Maaritin kanssa, mutta en juuri nyt. Sovimme kesällä, että katsotaan sitten myöhemmin, kun olemme molemmat valmiita.

Nyt pitää miettiä kaikki uusiksi. Väitöskirjan kenttätyöt on saatava vähintään tehtyä ennen kuin lapsi syntyy. Maarit ei varmasti halua pienen vauvan kanssa lähteä mukaani ulkomaille, enkä minä voi häntä jättää tänne yksinkään.

Kyllähän hikikomoreissa riittää tutkittavaa ja selvitettävää. Kaivan netistä artikkelin, jossa aihetta tutkinut psykologi kertoo, että yhteiskuntaan palanneista hikikomoreista kukaan ei osannut sanoa, mikä oli alun perin saanut heidät vetäytymään. Psykologin teesinä on, että vääränlainen äiti. Ylihuolehtiva. Eikö sellainen selitys ole liian helppo? Vahvat naiset universaalina syynä kaikkeen, mikä maailmassa on vialla. Islamin *fitna*, villien naisten aiheuttama yhteiskunnallinen epäjärjestys, *raison d'être* patriarkaatille ja naisten tiukalle kontrollille.

Psykopatologioiden syynä on aina äiti. Miksei kukaan syytä isiä?

- Mihin sä meinaat pyrkiä sisään?
- Olen ajatellut psykologiaa tai antropologiaa.

Isä nauroi minulle päin naamaa.

- Antropologiaa, mitä se on? Eihän se ole mitään.

- Mitä sä tarkoitat?

– Sellaista lukemalla ei kanneta leipää pöytään. Mikset mee kauppatieteelliseen?

Isän kommentti niittasi sen, että musta tuli antropologi. Näytän isälle, kuinka mustavalkoisen naurettava hänen maailmankuvansa on.

Aion todellakin elättää itseni antropologialla. Olisin päässyt kauppikseenkin, jos olisin lukenut ja laittanut monivalintaa ruutuun, mutta minä *valitsin* antropologian.

Jotkut hikikomorit eivät ollenkaan poistu kotoaan. Miksi niiden vanhemmat mahdollistavat totaalisen eristäytymisen ja suostuvat syöttämään niitä luukusta? Miksi nuoret eivät itse halua muiden ihmisten seuraa?

Toisaalta, kyllähän ihmiset osaavat olla julmia.

Albiinoapina. Se oli ensimmäinen haukkumanimi, jonka naapurin Marko keksi. Hän oli lupaava jääkiekkoilija, joka ei ikinä antanut anteeksi sitä, että pihalätkässä eräs surkea laukaukseni sinkoutui hänen mailastaan omaan maaliin. Markolla oli vaalea tukka, mutta ristiveriseltä isältä peritty iho, joka antoi sille kivan rantarusketuksen kesät talvet läpeensä. Minun kirjaston kalva-koittama naamani oli Markolle sopiva pilkan aihe.

Sen jälkeen tuli *vajakki*, *homppeli*, *retardi* ja *kusipöksy*. Kiusaamisessa oli yhdenmukaista ennustavuutta, eikä tippaakaan armoa. Kun luokkaan unohtuneen repun kaikkiin kirjoihin ja

kouluvihkoihin oli tekstattu *basilliperseilijä*, äiti soitti opettajalle.

– Pojat on poikia, opettaja sanoi. – Pasi pitää opetella puolustamaan itseään.

– Ja paskat, kutsutko sä itseäsi ammattilaiseksi?

Äiti potkaisi jalallaan seinää sillä seurauksella, että varvas murtui. Sitten äiti otti järeämmät keinot käyttöönsä ja ilmoitti keskustelewansa asioistani jatkossa vain rehtorin kanssa. Opettaja raportoikoon joka päivä kirjallisesti rehtorille luokan tilanteesta. Muuten äiti ottaisi yhteyttä joko opetushallituksen tuttuun virkamieheen tai Iltalehden päätoimittajaan. Marko hiljeni vasta, kun sen poliisi-isälle ilmoitettiin, että seuraavasta valituksesta seuraisi koulusta erottaminen.

Äidillä oli sisua vaikka muille jakaa. Jotkut olivat sitä mieltä, että samainen sisu sai syövänkin leviämään äidin sisällä. Psykosomaattista, naapurit nyökkäilivät.

Miksi äidin piti sairastua juuri silloin? Nyt kaksitoista vuotta myöhemmin rintasyövästä paranee jo neljä viidestä.

En ole ikinä osannut täyttää isän toiveita. Kaikki mitä teen, kääntyy oudolla tavalla irvikuvaksi siitä, millainen hän haluaisi minun olevan. Kun hän toivoi minun urheilevan, pingis oli väärä valinta. Ranskan laudaturin sijasta olisi pitänyt saada cum laude saksasta. *Lopullinen menestys opinnoissa mitataan palkkukuitissa*. Maaritilla taas on kuulemma liikaa tahtoa ja liian vähän nöyryyttä.

Onneksi olen nyt omillani. En aio enää pyytää rahaa isältä. Eipä hän ole viime aikoina tarjonnutkaan.

Otan Geertzin käteeni, ja selailen aiemmin alleviivaamani kohdat läpi. Sivun 245, *ihminen on sosiaalinen eläin, joka elää itse kutomassaan merkitysten verkossa*. Ihmiskunta ei olisi selvinnyt

pedoilta, jos emme olisi luottaneet toisiimme, tehneet yhteistyötä.

Muiden ihmisten seurassa oleminen voi olla kiusallista ja hankalaa, mutta on myös vaikeaa olla aivan yksin. Nyt minulla on Maarit, ja elämäni on tullut jälleen merkitystä. On joku, jolle kertoa päivän tapahtumista. Joku, jonka puuhia on kiva seurata. Kuunnella öisin, kuinka hän hengittää vieressäni. Miettiä, millaisia unia Maarit näkee. Silittää hänen hiuksiaan, kun hän säpsähtää unissaan.

Maarit on yhtä aikaa tutunoloinen ja vieras. Kun otan kävellessä hänen kädestään kiinni, pääsemme heti samaan rytmiin. Hänen tuoksunsa ei riitele minun kemiani kanssa. Silti Maaritista ei ikinä tiedä, mitä hän aikoo sanoa. Suusta voi pulpahtaa ihan mitä vaan. Maarit on sopivassa määrin turvallinen ja jännittävä.

Geertzin mukaan ihminen on sosiaalinen eläin. Mitä mieltä on elämässä, jossa ei ole kunnollisia ihmissuhteita? On pakko selvittää, mistä hikikomoreissa on kyse. Katoavatko he itseltään vai itselleen? Satatuhatta kadonnutta sielua. Mutta mistä he tulevat ja mihin he ovat menossa?

Maarit

AAMUTELKKARIN KUULUTTAJA kertoo ylikuumentuneesta asuntokaupasta. Kauankohan saan vielä pitää tätä opiskelija-asuntoa? Katson pöydällä makaavaa graduani, jonka olen valmis jättämään tarkastettavaksi. *Productivity metrics in process re-engineering*. Äiti sanoi, ettei ymmärrä edes otsikkoa.

Katson keittiön nurkan pientä pyöreää pöytää ja aamusta ruokapöydälle jääneitä likaisia kahvikuppeja. Kohta emme enää mahdu tänne. Täytyy muuttaa isompaan, että olisi edes kolme huonetta. Yksi seksille, yksi vauvalle ja kolmas syömiselle. Vaikka tämä on ankea, samanlaista neliövuokraa ei saa mistään muualta. Täytyy jättää hakemus kaupungin vuokra-asuntoon. Pitäisi kuitenkin löytää töitä vielä ennen äitiysloman alkua.

Pasi istuu olohuoneen sohvalla ja lukee taas.

– Mitä sä luet?

– Tää tyyppi on tutkinut islamilaista radikalisaatiota ja etsinyt yhdistäviä tekijöitä siihen hurahtavista ihmisistä. Et mikä saa ihmisen tappamaan uskonnon nimissä.

Nyt on sentään lauantai. Täytyy olla kärsivällinen, vain säärittävät naiset pyrkivät muuttamaan miehiään.

– Mitä se sanoo?

– Ei ole yhtä ainoa syytä. On osattomuutta, työttömyyttä,

»Jos haluan,
voin muistaa kaiken.
Muistaa hetket,
jolloin päätin rakentaa
elämäni valheelle.»

PASI ON antropologi, jolla on salaisuus. Hän on tehnyt väitöskirjansa hikikomoreista, japanilaisista nuorista aikuisista, jotka eivät koskaan poistu huoneestaan eivätkä puhu ulkopuolisille. Pasiin väitöskirjasta tulee tutkijamaailmassa sensaatio.

Hänen vaimonsa Maarit on uranainen, joka on murskannut lasikaton kuin ohuen jääriitteen.

Kun Pasi vajoaa kotona yhä syvemmälle omiin maailmoihinsa, johtoportaalte edennyt Maarit tutustuu Rezaan, kiehtovaan iranilaismieheen.

Kerran Maarit ja Pasi olivat toisilleen kaikki kaikessa. Voisivatko he olla sitä yhä?

Tulilintu on lempeä romaani parisuhteesta, petoksista ja siitä, miten vaikeaa omaa kumppaniaan on tuntea.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45485-5